

Иван Вазов

БУНТЪТ

(В памет на погиналите за свободата)

I

Загинахте отрано, о, мили братя мои,
под ударите злобни на нашата съдба;
но вий умряхте честно, умряхте кат герои
за вяра, за свобода в неравната борба.
Надежди, пролет, младост – вий нищо не щадихте,
принесохте се жертва за милия си род,
с кръвта си благородна земята оросихте,
която бе росена със сълзи и със пот.
О, дни за памет вечна! О, страшно потресенье!
Кога помисли робът, убит, отчаян, клет,
че веч часа ударя за бунт, за отмъщение,
и страх, възторг, надежди изпълниха навред!
Кога на бой свещен повикахте народа,
народа с кръст натварен, в вериги окован
и кат дигнахте лъва и викахте: „Свобода!“ –
сблъскахте се геройски при стария Балкан!
Каква бе тази ярост и тоз ентузиазъм!
След туй мълчанье глухо, такъва бурен глас!
Тиранът потрепера от ужас неизказан,
като злодей дочакал предсмъртния си час!
Смая се цял свят, чу се: „България въстава!“
Гори, поля екнаха, зафана страшен бой:
Раковски се пробуди във гроба си тогава
и лют хаджи Димитър потърси меча свой!

II

Но де са ваште неми и жалостни гробове –

там, дето днес почива измъчений ви прах,
там, де смъртта жестока тък млади ви зарови,
защото я срещнахте – и гордо, и без страх?
Покрива ли ги мрамор, надписан с имена ви?
Окичват ли ги венци? Окичва ли ги чест?
И някой глас любезен услажда ли съня ви?
Прихожда ли там някой да рони сълзи днес?
Но що да питам вази? Да питам тез усои,
да питам тез полета, нақвасени с кръвта,
да питам планините и бурните порои
и на селата пусти да питам пепелта!
Умряхте вие, братя, от удара кръвнишки!
Смаза ви на тирана свирепия топор;
и глад, и смърт, и рани, и венци мъченишки,
вий всичко днес приехте, освен един позор.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4360>]